

2. Кушнірчук Ю. М. Оподаткування власності, ресурсів, капіталу та його роль у забезпеченні локальної бюджетної безпеки / Ю. М. Кушнірчук // Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. – 2009. – Вип. № 2. – 321 с.

3. Бобох Н. М. Податок на нерухомість: функції та цілі запровадження в Україні як необхідної складової частини податкової системи / Н. М. Бобох // Науковий вісник Волинського національного університету імені Лесі Українки. Серія: Економіка. – 2008. – № 7. – 123 с.

УДК 342.922(043.2)

Піденко Д. О., студент,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник : Юринець Ю. Л., к.ю.н., доцент

ЮРИДИЧНА ОСВІТА: ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

Розгляд такого складного та багатогранного питання, як інновації в юридичній освіті потрібно починати з історичного аспекту, розглянути його витoki, за для пошуку нових можливостей для реформування системи юридичної освіти в Україні. Бо хто не знає своєї історії - не має майбутнього. Адже витoki юридичної освіти в Україні мають глибоке коріння і сягають польсько-литовської доби. Саме 20 січня 1661 р. польський король Ян Казимир підписав диплом, за яким надав Львівській Єзуїтській колегії «гідності академії і титул університету». Так було засновано нинішній Львівський національний університет ім. І. Франка, – найстаріший в Україні навчальний заклад, який готує фахівців-правознавців і було закладено фундамент для подальшого розвитку юридичної освіти в Україні. З розвитком освіти на теренах України, згодом були відкриті юридичні факультети у Харкові у 1805р., Києві 1835р., Одесі 1865р., а пізніше вони відкрились і у інших юридичних навчальних закладах [1].

На сучасному етапі розвитку зміни у суспільно - економічному житті країни 90 -х років, здобуття Україною незалежності, розпад СРСР призвели до змін і у сфері юридичної освіти. Новоствореній державі необхідно було більше кваліфікованих кадрів для розбудови української державності і тому потрібно було створити більше навчальних закладів, для підготовки цих кадрів. Результати не змусили себе довго чекати, Україна випереджає більшість країн світу у кількості випускників юридичних закладів. Проте, є і негативна сторона цього явища [3]. Адже насамперед потрібно акцентувати увагу на якості підготовки кваліфікованих спеціалістів, а не на їх кількості. Велика кількість навчальних закладів, які готують юристів ще не означає, що вони роблять це якісно і часто рівень освіти у цих закладах не відповідає стандартам освіти, та відстає від глобальних тенденцій розвитку суспільства. Насамперед, юристів повинні готувати фахові навчальні

заклади, а не всі хто хоче, бо це призводить до певних казусів. Наприклад, після закінчення юридичного факультету певного ВНЗ студенти не можуть працевлаштуватися, бо не має вільних робочих місць, адже зараз на ринку праці, попит не відповідає пропозиції, тобто юристів більше, ніж робочих місць, які вони можуть отримати після закінчення навчання. Тому, можливим виходом, є скорочення кількості вищих навчальних закладів, які готують професійних юристів, для того щоб покращити ситуацію на ринку праці для випускників юридичних факультетів. Варто зазначити про неготовність студентів використовувати свої теоретичні знання на практиці [3].

Сучасний студент повинен розуміти, що теоретичні знання – лише основа для його майбутньої роботи, а для успішної виконання своїх обов'язків потрібно уміти їх застосовувати. Навик застосування знань служить засобом забезпечення інтересів і влади, і працедавця, і клієнта, і суспільних інтересів. Отже, юрист повинен не тільки знати, який закон застосовний до тієї або іншої ситуації, але і уміти розібратися, перш за все, в самій ситуації, щоб мати змогу надати консультацію чи вирішити певну справу на користь свого клієнта. При цьому суть юридичної освіти повинна полягати не тільки у тому, щоб штучно подати ті чи інші дисципліни, а створити таку систему, яка формувала б світогляд, і зокрема правову культуру людини, щоб вона збагачувала майбутніх юристів не тільки теоретичними знаннями, а й практичними навичками [3].

Одним із найважливіших аспектів навчання на юридичному факультеті є юридична практична діяльність, тобто майбутня робота юриста. Їй приділяється дуже мало уваги, а якщо і приділяється то вона не відповідає реаліям юридичних справ. Тому потрібно підключати студентів юридичних факультетів до практичної діяльності вже з перших курсів. Можна додати спеціальні дисципліни, на яких вони будуть розглядати судові справи, вивчати їх структуру, правомірність прийняття того чи іншого рішення. Для цього потрібно звернути увагу студентів на Єдиний державний реєстр судових рішень для вдосконалення їх практичних навичок, розвитку юридичного мислення. Також можна ознайомити їх з базами даних інших країн Європи для того, щоб студенти могли розглядати справи зарубіжних судів і набиратися теоретичних і практичних знань про систему законодавства та юридичну практичну діяльність у інших країнах, це допомогло б розвивати міжнародні зв'язки в юридичній освіті та сприяло б інтеграції юридичної освіти України в світовий простір. Також потрібно взяти курс на реформування системи юридичної освіти до відповідності її європейським стандартам, а саме реформувати її структуру та зміст, а не зовнішню оболонку. Адже на даний момент Україна взяла курс на вступ до ЄС і підписала асоціацію і цей документ зобов'язує нашу владу до проведення певних реформ як в освітній сфері так і у інших сферах суспільно-економічного та політичного життя країни [3].

Отже, в сучасних умовах необхідно широко використовувати можливості нових інформаційних і комунікаційних технологій, реалізовувати новаторські концепції та методи [2]. З огляду на нинішню фінансову скруту в Україні це складне завдання. Воно полягає у забезпеченні вузів сучасною комп'ютерною технікою і створенні на базі юридичних закладів системи перепідготовки та підвищення кваліфікації викладачів щодо застосування в навчальному процесі інформаційних і телекомунікаційних технологій.

Література

1. Бігун В. Юридична освіта в Україні та США [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.justinian.com.ua/article.php?id=216>.
2. Завадський М. Проблеми організації та функціонування юридичної освіти в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.justinian.com.ua/article.php?id=2918>
3. Куляба М. Сучасні проблеми юридичної освіти в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://panorama-mukachevo.com/2012/10/12/31785/>

УДК 342.924(043.2)

Присяник Н. В., Омельчук А. В., студентки,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Устинова І. П., к.ю.н., доцент

ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ТА КОНТРОЛЮ УЧАСНИКІВ ФІНАНСОВОГО РИНКУ УКРАЇНИ

Розвиток та становлення фінансового ринку України є необхідною передумовою розвитку інших секторів економіки держави. Завдання системи контролю полягає у сприянні і забезпеченні упорядкованого й ефективного ведення бізнесу, запобіганні та виявленні шахрайства і помилок, забезпеченні вірогідності і повноти обліку операцій, контролі за своєчасною підготовкою і наданням звітності.

Основні цілі контролю за діяльністю учасників фінансового ринку полягають, насамперед, у забезпеченні підвищення ефективності управління компаніями та їх структурними підрозділами, обмеженні ризиків професійної діяльності, дотриманні співробітниками вимог законодавства і нормативно-правових актів профільного органу влади на фінансовому ринку, стандартів і норм професійної етики, внутрішніх правил і процедур організації, що визначають їх політику і регулюють діяльність. До елементів системи контролю належать такі основні аспекти діяльності учасника фінансового ринку [3, с.150]:

1) дотримання умов доручень клієнтів. Це поняття містить у собі обов'язок учасника ринку виконувати доручення клієнтів у порядку їх надходження з урахуванням умов, що містяться в них, діючи сумлінно і